

delse *altfor* højt, naar man vil sammenligne den med den Indflydelse norske Kvinder, under den norske Valgmaade, har kunnet give Udtryk for.

Iøvrigt henviser vi til nedenstaaende Udtalelser af en norsk Kvindevælger.

Herved tillader jeg mig at frembære min lykønskning i anledning af valget af 9 kvinder til rigsdagen allerede ved dette første Valg efter Kvindestemmerettens Indførelse i Danmark. Herved har de danske Kvinder naaet langt frem for os norske, som endnu ingen Kvinder har faaet ind i Stortinget, endskjønt vi har deltaget ved 3 stortingsvalg. Vi har kun naaet at faa valgt suppleanter ved 2 valg. Suppleanterne ved vort Storting indkaldest saasnart vedkommende repræsentant faar længere forfald, og derfor har 2 gange Kvinder hat sæde i Stortinget, en hver gang.

Jeg maa dog oplyse om, at denne vor uheldige stilling, væsentlig maa tilskrives maaden, hvorpaa valget foregaar hos os.

Det hele land, baade byer og bygder, er nemlig delt op i »Enmandskredse« med direkte valg til det hele Storting, og altsaa ikke som i Danmark til »Folketing« og »Landsting« hver for sig og med hver sin valgmaade. Det norske Storting ordner sig selv efter sammentrædelsen som »Odelsting« og »Lagting«. — Til lægsmandater har vi heller ikke.

Ved denne fuldstændige »Enmandskredsordning«, bliver det omtrent umuligt at faa nogen kvinde ind. Der arbejdes meget fra Kvindeorganisationernes side for at faa valgmaaden forandret, og »Landskvindestemmeretsforeningen« har indsendt til Stortinget forslag om ophævelse af »Enmandskredse« og om »Bostedsbaandets« løsning.

Mange mænd er ogsaa utilfredse med valgmaaden og arbejder for

dens forandring. Vi haaber det snart maa ske, og at kvinder da maa blive valgt ind i Stortinget ogsaa hos os.

p. t. København, 6. Juni 1918.

Thora Halvorsen.

En Kvinde.

Indgivet Andragende.

Dansk Kvindesamfunds Fællestyrelse indgav den 14. Febr. 1918 nedenstaaende Andragende.

Til

Undervisningsministeren!

„Dansk Kvindesamfund“ tillader sig herved at andrage om, at Stillingen som Forstander for Stats-Kvindeseminariet i Ribe maa blive besat med en Kvinde.

Som Motivering herfor tillader vi os at anføre følgende:

Lærerindeuddannelsen er hidtil foregaaet paa Seminarier, der er oprettede og ledede af Kvinder. Denne Uddannelse har vist sig saa fuldt tilfredsstillende, at Staten igennem alle disse Aar rolig har kunnet lade denne betydningsfulde Opgave hvile i private Hænder. Herigennem maa det formentlig anses for fuldkomment godtgjort, at Kvinder besidder baade det Initiativ, den pædagogiske og administrative Dygtighed, som en saadan Stilling kræver.

Endvidere tør det vel anses for givet, at en kvindelig Leder vil have de fleste naturlige Forudsætninger for at raade og vejlede de unge Kvinder i Uddannelsesstiden, hvor Seminariet jo tillige delvis skal erstatte Hjemmet.

I fuld Erkendelse af, at man ved Oprettelsen af Statskvindeseminarium har taget et vigtigt Skridt for Tilvejebringelsen af økonomiske ligelige Uddannelsesforhold for Mænd og Kvinder til Skolens Tjeneste, er det vort Haab, at der ved Besættelsen maa blive taget Hensyn til ovenanførte Momenter.

I Ærbødighed

A. Stampe-Feddersen,
Formand for Dansk Kvindesamfund.

Den 8. Juni udnævntes *Johanne Louise Mohr* til Forstander for Kvinde-Statsseminariet i Ribe. Vi skal komme tilbage til denne Udnævnelse i næste Nr.

Følgen af „Lige Løn for lige Arbejde.“

I Artiklen om dette i sidste Nr. af Kv. og Samf. spørger Magda Andersen om, hvilken Løn, der skal sættes for en Hustrus og Moders Arbejde.

M. A. mener, det er et Spørgsmaal, som paatrænger sig, og som de gifte Kvinder maa rette af al Magt, hvis Hjemmenes Opgaver ikke skal sættes i lavere Niveau end Kontoristens, Sygeplejerskens, Lærerindens og m. a. s. Arbejde.

Altsaa — det at være Hustru og Moder skulde bringes til at være en lønnet Stilling — et Slags Erhverv!

Forstaar jeg mig rigtig paa de Dele, saa er det at være Hustru og Moder da Opnaaelsen af det, der bør være Livets store Lykke for en Kvinde — en Lykke der ikke fordrer Gage.

Er Ægteskabet som det bør være, bærer det Lønnen, i sig selv — en Løn, som de udenforstaaende aldrig kan oppebære.

Jeg synes, at den Kvinde, der kunde ønske Hustruens Stilling gjort til en lønnet Stilling, ligefrem sætter Plet paa Mændenes Ære (var jeg Mand, vilde jeg føle mig krænket i min inderste Sjæl.)

Naar en Mand gifter sig, gaar man ud fra, at han byder sin Hustru de bedst mulige Kaar. Og naar en Kvinde gaar ind til at være Hustru, gør hun sig i Forvejen klart, hvad hun gaar ind til.

Og er det rigtig fat med Kærligheden i Ægteskabet, ønsker Manden vist ikke nogen Indblanding i sine private Forhold i Form af Stats eller Kommunens Understøttelse til Hustruen — lige saa lidt som Hustruen, der sikkert vil føle sig krænket paa Mandens Vegne.

M. A. er bange for, at Hjemmets Opgaver skal komme i lavere Niveau end Kontoristens, Sygeplejerskens, Lærerindens og m. a. s.

Som om Hjemmets Opgaver ikke i sig selv ligger i langt højere Niveau, end alle andre — og altid vil gøre det for de Kvinder, der endnu ikke er bleven Vrångbilleder af det, de skulde være.

Nej — det er de daarlige Ægteskaber, vi skal tillivs!

Dem maa der blive færre af!

Og jo mere oplyste, aandsudviklede og selvtænkende Kvinderne bliver —